

Mál nr. 260/2015**M****og****vátryggingafélagið V v/ innbústryggingarliðs fjölskyldutryggingar.****Þjófnaður á köfunarbúnaði. Frestur til aðgerða eftir að félag hefur hafnað bótaskyldu.****Gögn.**

1. Málskot, móttekið 30.6.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Tölvubréf V dags 20.7.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 18. maí 2014 var brotist inn hjá M og m.a. stolið köfunarbúnaði í eiginmanns M. Krafðist M bóta úr innbústryggingu sem hún hafði í gildi hjá V vegna tjóns af völdum innbrotsins, þ. á m. vegna köfunarbúnaðarins.

Með tölvubréfi V til eiginmanns M, dags. 20. maí 2014, var bótakröfu vegna köfunarbúnaðarins hafnað með vísan til ákvæðis í skilmálum innbústryggingarinnar þar sem segir að almennt innbú sé lausafé og persónulegir munir sem fylgja almennu heimilishaldi og telst ekki vera hluti af fasteign eða almennu fylgifé hennar. Við það skuli miðað að innbú teljist allt það sem vátryggðir myndu almennt flytja með sér ef þeir flyttu á milli fasteigna. Dýr, tjaldvagnar, hjólhýsi, bátar, mótorknúin tómstundaáhöld, bílar og önnur vélknúin ökutæki og hlutir sem tengjast þeim teljist ekki vera innbú í skilningi umræddra skilmála, sbr. þó gr. 2.8. Var það niðurstaða V að þjófnaður á köfunarbúnaðinum falli ekki undir skilmála vátryggingarinnar þar sem ekki væri um almennt innbú að ræða. Í lok bréfsins var tekið fram að réttur til bóta glatist verði mál ekki höfðað fyrir dómstólum eða meðferðar úrskurðarnefndar í vátryggingamálum krafist innan árs frá tilkynningunni, sbr. 51. eða 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingasamninga (vsl.).

Af gögnum málsins má ráða að aðilar hafi í október 2014 átt samskipti með tölvubréfum þar sem vátryggður sætti eig ekki við afstöðu V en V ítrekaði fyrri afstöðu sína.

Álit.

Samkvæmt 2. mgr. 51. gr. vsl. glatar vátryggður rétti til bóta ef félagið hafnar kröfu hans í heild eða að hluta og hann hefur ekki höfðað mál eða krafist meðferðar málsins fyrir úrskurðarnefnd skv. 141. gr. innan árs frá því að hann fékk skriflega tilkynningu um að kröfu hans væri hafnað. Í slíkri tilkynningu er skylt að geta framangreinds frests, með hvaða hætti unnt er að rjúfa hann og afleiðinga þess að ekki er aðhafst fyrir lok hans.

Fyrir liggur samkvæmt gögnum málsins að V tilkynnti vátryggðum, eiginmanni M, skriflega með tölvubréfi 14. maí 2014 að kröfu vegna þjófnaðar á köfunarbúnaðinum væri hafnað. Einnig var þess getið hvaða afleiðingar það hefði í för með sér ef ekki yrði brugðist við eins og mælt er fyrir í 1. mgr. 51. gr. innan árs frá því tilkynningin var send. Málskot til úrskurðarnefndar var móttekið 30. júní 2015. Var þá liðinn fresturinn til að krefjast meðferðar málsins fyrir nefndinni. Samkvæmt því er réttur til bóta vegna köfunarbúnaðarins fallinn niður.

Niðurstaða.

Réttur til bóta vegna köfunarbúnaðar úr innbústryggingu M hjá Ver fallinn niður.

Reykjavík, 18. ágúst 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl. Jón Magnússon hrl.